

ἀγρώς'τος Μακεδ. (Βογατσ.) ἀγνώρετος Πόντ. (Τραπ.) ἀγνώριος Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀναγνώριστος Καππ. (Συνασσ.) ἀνεγνώριστος Εὐβ. (Κύμ. κ. ἄ.) Κίμωλ. Κρήν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Παξ. Πόντ. (Κερασ.) κ. ἄ. ἀνιγνώριστους Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) ἀνεγρώριστος Σύμ. ἀλεγνώριστος Μεγίστ. ἀλεγρώριστος Μεγίστ. ἀνεγνώριος Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Τὸ μεταγν. ἐπιθ. ἀγνώριστος. Ὁ τύπ. ἀνεγνώριστος ἤδη μεσν.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις ν' ἀναγνώριση εὐκόλως, ὁ ἐξηλλοιωμένος τὴν μορφὴν, συνήθως ὑπὸ τοῦ χρόνου ἢ νόσου κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Τραπ.): Ἐγίνεις ἀγνώριστους, καημένοι, ἔνα παραστόλιον Ζαγορ. Αὐτὸς εἶναι ἀγνώριστος ἀπὸ τὰ πάχσα Κρήτ. (Βιάνν.) Ἀλεγνώριστος ἐγίνην ἀπὸ τοῖς λάσπες Μεγίστ. Ἀνεγνώριστος, βρὲ παιδιά, ἴνηκε, ἐλλάξαν τὰ συγόμενα δὸν Ἀπύρανθ. Νὰ τότε ἰδῆς, ἀνεγνώριστος ἐγίνηκε πὸ τὴν ἀρρώστια Παξ. Ἐντον ἀσ' σὴν βράσαν ἀγνώριος (ἔγινε ἀπὸ τὴν εὐλογιὰν ἀγνώριστος) Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Ἐγίνηκα ἀνεγνώριστη | καὶ τί θέλω νὰ ζήσω;
ἀγν. τόπ.

Ἐκεῖ ἐν' ὁ Γιαννάκις, ἄχ, Γιαννάκι μου,
δωμένος, σκοτωμένος καὶ ὀρεικείμενος
ἀγγελοσκορπισμένος καὶ ἀναγνώριστος

Καππ. Πβ. Μπουνιαλ. Διήγ. Κρητ. πολέμ. 329,20 (ἐκδ. Ξηρουχ. σ. 426) «κι ὄντεν ἐτέρνα, στρέφεται καὶ βλέπει ξεσκισμένους | ἀνθρώπους ἀνεγνώριστους καὶ ξεστραχηλισμένους». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγνώριμος 1. β) Ἀτυχῆς Κίμωλ. 2) Ἀγνωστος Θράκ. (Αἰν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.). Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Θεοφρ. Ἱστορ. φυτ. 1,2,3 «διὰ τῶν γνωριμωτέρων μεταδιώκειν δεῖ τὰ ἀγνώριστα».

β) Τὸ οὐδ. πληθ. ἀγνώριστα οὐς., ἡ ἄλλοδαπὴ Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.): Ἄσμ.

Κι ἀτέναν προξενοῦν ἀτεν κάτω μακρὰ 'ς τὰ ξένα,
'ς τὰ ξένα καὶ 'ς τ' ἀγνώριστα, 'ς τὴν ἄλλαν Ρωμανίαν
Τραπ.

ἀγνωρογεννημένος ἐπίθ. ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 48.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγνωρος καὶ τοῦ γεννημένος μετοχ. τοῦ ρ. γεννῶ.

Ὁ ἐξ ἀγνώστων γονέων γεννηθεῖς: Ποίημ.

Βγαίνουν νεράιδες τῆς ἐρ'μῆς γῦρο ἀφ' τοὺς καλαμεῶνες
καὶ πᾶν καὶ πλέχουν 'ς τὰ νερὰ κι ἀφροκοποῦν καὶ παίζουν
οὐ νύφες ἀπονύχτερες κι ἀγνωρογεννημένες.

ἄγνωρος ἐπίθ. Ἡπ. Κέρκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Κρήτ. κ. ἄ. — Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 4 καὶ Καραβέλ. 139 ΛΜαβίλ. Ἔργα 139 ἀνέγνωρος Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) Χίος κ. ἄ. ἀνέγνωρους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γνωρίζω ἢ τοῦ οὐς. γνώρα. Ὁ τύπ. ἀνάγνωρος καὶ παρ' Ἑλλάδ. Τὸ ἀνέγνωρος καὶ παρ' Ἑρωτοκρ. Α στ. 1364 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

Α) Παθ. 1) Ὁ ἐξηλλοιωμένος τὴν ὄψιν, συνήθως ὑπὸ τοῦ χρόνου ἢ νόσου ἢ ἄλλης αἰτίας Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἀν.: Ἀνέγνωρος εἶναι Κάρπ. Γίν'κι ἀνέγνωρους ἀπ' τὰ βάσανα Αἰτωλ. Ἀγνωρα ρεποθέμελα ἀρχαίου ναοῦ (ρεποθέμελα = ἐρείπια) ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Κ' εἰς τ' ὄνειρόν της τὴ θωρεῖ κ' ὑπ'α' καὶ τὴν εὐρίσκει
ἀνέγνωρην κι ἀσούσσουμην κόρην ἀποσυρμένην
(ἀποσυρμένην = ἰσχνήν, καχεκτικήν) Κάρπ.

Αὐτὴ κρύα τῶ ἀνέγνωρην, τὰ μάτια της τδοιμοῦντο,
τῶαί φαίνετον ὁ οὐρανὸς τῶαί τὰ πουλλὰ λυποῦντο

Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἑρωτοκρ. ἐνθ' ἀν. «ὁ κύρις νὰ τήνε θωρεῖ νὰ 'ν' ἔτ'σ' ἀποδομένη, | ἀσούσσουμη κι ἀνέγνωρην, χλομὴ καὶ μαραμμένη». Συνών. ἀγνώριμος 1.

2) Ὁ μὴ γνωρίζων, ἄγνωστος Ἡπ. Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Κθεοτόκ. Καραβέλ. 139: Ἀνέγνωρουν μοῦ 'νι αὐτὸ Αἰτωλ. Ἀνέγνωρους ἀνθρώπους εἶναι αὐτὸς π' μᾶς ἤρθη Αἰτωλ. Αὐτὸς εἶναι ἀνέγνωρὸς μου Λακων. Ἀγνωρους καὶ τρομεροὺς κόσμους Κθεοτόκ. ἐνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Μάννα, δὲν εἶναι ξένος μάϊδε ἄγνωρος,
μόν' εἶν' ἀφ' τοὺς δικούς μας κι ἀφ' τὸν τόπο μας
Καλάβρυτ.

Μόνο 'ναι βοῦρκα καὶ πηλὰ κι ἀνέγνωρες οἱ στράτες
Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄγνωθος 1. β) Ἀγνωστος, ἀνεπίσημος Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Β) Ἐνεργ. 1) Ὁ ἀγνοῶν, ὁ μὴ γνωρίζων Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 4:

Καὶ δῶσ' του δρόμον εὐκόλο καὶ βάδιζε μαζί μου
σπλαχνιστικός γιὰ τοὺς γεωργοὺς τοὺς ἄγνωρους τῆς στράτας.

2) Ἀχάριστος Χίος: Ἄσμ.

Καὶ πῶς ν' ἀδειάσω τοῦτο τὸ γομάρι,
ἀνέγνωρος νὰ μὴν φανῶ 'ς τὴν χάρι;

Καὶ παρὰ Γύπαρ. πρᾶξ. Α στ. 131 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 190).
«'ς τὴ δούλεψι ἀνέγνωρην, κουφή 'ς τὰ παρακάλια |
κ' εἰς τὴν περίσσα ἀπονιά κάμμιὰ τση δὲν εἶν' κάλλια».

ἀγνωσία ἢ, Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Λακων. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ.) Χίος — Λεξ. Κομ. ἀγνωσιὰ Πάρ. κ. ἄ. — ΑΜανούσ. Τραγοῦδ. 2,108 ἀγνωσιὰ Κύπρ. ἀγνωσκιὰ Μῆλ. ἀγνωσὰ Χίος ἀναγνωσιὰ Νίσυρ. ἀναγνωσιὰ Βιθυν. ἀναγνωσὰ Βιθυν. ἀνεγνωσιὰ Πελοπν. (Λακων.) ἀνιγνωσιὰ Θράκ. (Αἰν.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀγνωσία.

1) Ἀσυνεσία, ἀπερισκεψία, ἄνοια, μωρία ἐνθ' ἀν.:
Ἀσ' σὴν ἀγνωσιάν σου ἔπαθες ἀέκα (οὕτω) Οἰν. Ἐσὺ 'ποῦ
τὴν ἀγνωδιάν σου ἔχασες τὴν τύδην σου Κύπρ. Ἐχεις ἀγνωσιὰ
(εἶσαι ἀνόητος) Λακων. Τί ἀνεγνωσιὰ εἶναι εὐτόννη! αὐτόθ.
Ἡ ἀγνωσκιὰ σου δὲν ἔχει ὄρια! Μῆλ. Ἐκανε μεγάλη ἀναγνωσιὰ Βιθυν. || Ἄσμ.

Τὰ κάλλη μου θυμήσου τα, τὲς ὁμορφιές μου πέ της,
τὲς ἀγνωσιές μου τὲς πολλὲς μὴν τσῆ τὲς φανερώσης
ΑΜανούσ. ἐνθ' ἀν.

Τὴν ὁμορφιά μου διέ τηνε, τὰ κάλλη μου παινοῦνται,
τὴν ἀγνωσάν μου τὴν πολλὴ μὴ τὴν πολυκαυχᾶσαι

Χίος. Ἡδη παρὰ μετγν. καὶ τοῖς ἔπειτα. Πβ. Κ.Δ. (Ἐπιστ. Πέτρ. 1,2,15) «ἀγαθοποιοῦντας φιμοῦν τὴν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσιάν» καὶ Σχολ. Εὐριπ. Ἐκάβ. 959 (ἐκδ. Dindorf) «ἀγνοίας' μωρίας, ἀγνωσίας». Συνών. ἀγνωθία. 2) Ἀγροικία, ἀδιακρισία Νίσυρ. Πόντ. (Τραπ.) Χίος — Λεξ. Κομ. || Ἄσμ.

Ὡ Χάρε ἀφιλότημε μὲ τὴν ἀναγνωσιὰ,
πῆρες τὸν ἥλιο ποῦ 'λαμπε Ἀθήνα καὶ Ρωσσία

Νίσυρ. Ἡδη ἀρχ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἀσημότητος καὶ ἀφανείας. Πβ. Πλάτ. Μενέξ. 238 d «οὔτε πενία οὔτ' ἀγνωσιὰ πατέρων ἀπελήλαται οὐδεῖς».

ἄγνωστα ἐπίρρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πόντ. (Ἄμισ. Ὀφ. Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἄγνωστα.

